

i Skoven! Lad ham sætte sig hos den en Aftenstund, naar hans Hjerte er uroligt; og dersom han ikke allerede har faaet sine sjælelige Sanser helt afstumpet, vil han fornemme, hvordan dens lille Sang er som en aaben Vej ud i Uendelighedens Dyb, er en Himmelstige, der forbinder Tiden med Evigheden, Støvet med Aanden, Døden med det evige Liv. Han vil fornemme, at Navlestrengen mellem os og vort overjordiske Ophav ikke er overklippet, men at der stadig gennem den — i Andagtens og Bønnens Øjeblikke — tilføres Sjælen ny levende Kraft fra den evige Livskilde, som vi Kristne kalder vor Gud og Opretholder og altforbarmende Fader.“

Per havde forholdt sig tavs. Han irriteredes lidt af Præstens Tone, som efterhaanden var bleven temmelig docerende; men han vidste ikke noget at indvende mod hans Betragtninger, der tilmed paa flere Punkter klart gav Udtryk for noget, han i den senere Tid under sit fornyede Samliv med Naturen selv dunkelt havde følt.

Præsten fortsatte:

„Men hvad der saaledes gælder om Aanden i Naturen og dens Vidnesbyrd, gælder ogsaa om Aanden i Historien, — den anden rige Kilde til sand Oplysning for os Mennesker. Ogsaa Historien bekræfter de Kristnes Tro og Haab, naar man ikke som saa mange af vore Dages Arkivstøvere bliver stikkende i Enkeltheder, saa Overblikket og Dybblikket fortages. Selv den saa meget udskregne historiske og sproglige Kritik af Kirkens gamle Bekendelsesskrifter, der maaske et Øjeblik kunde se farlig nok ud, har kun tjent til Bestyrkelse for dem, der i Religionen søger Livet bag Læren, Aanden bag Bogstaven. At der kommer mere Lys og Luft ind i Kirken, kan kun være